

Arrest

nr. 103 638 van 28 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 21 januari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 januari 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 december 2010 dient verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 september 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 20 november 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot de onontvankelijkheid van de onder punt 1.1. vermelde aanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.12.2010 met aanvulling dd 13.09.2012 werd ingediend door :

D.J. {...} nationaliteit: Ghana geboren te ABUAKWA op 15.07.1962 adres: {...}

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

De verzoeker roept de duur van zijn verblijf (nl zou gedurende een twintigtal jaren in België verblijven) in als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene legt een huurcontract voor vanaf 01.12.1990 ter staving van zijn langdurig verblijf. Echter uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 11.02.1994, in samenwerking met het IOM, naar Ghana is teruggekeerd.

Bovendien zijn de buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (Raad van State, arrest nr 100.223 van 24.10.2001).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enig probleem heeft gekend noch met Justitie noch met Politie noch een gevaar of bedreiging vormt voor de Belgische openbare orde en veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

1.3. Op 20 november 2012 wordt tevens beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“EERSTE MIDDEL : Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiele motiveringsplicht.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Dat zoals gedaagde zelf te kennen geeft werd deze instructie door de Raad van State vernietigd.

Dat derhalve de instructie niet meer kan warden toegepast door gedaagde zo stelt gedaagde.

Evenwel meent verzoeker dat hij zich niet baseerde op de instructie doch op de mondelinge toezeggingen van de Staatssecretaris om de instructie alsnog uit te voeren.

Dat gedaagde bevestigt hetgeen verzoeker stelt, namelijk dat de instructie vernietigd werd doch gedaagde antwoordt niet op de stelling dat zij zich dient te houden aan de mondelinge toezeggingen welke de Staatssecretaris heeft gepleegd.

Op deze argumentatie gaat gedaagde, hoewel cruciaal ter beoordeling van de aanvraag, niet in zodat de vraag gesteld kan worden of gedaagde wel gezien heeft dat verzoeker de aanvraag heeft ingediend op basis van deze mondelinge toezeggingen en niet op basis van de instructie zelf.

Maar er is meer. Verzoeker heeft in de aanvulling dd. 13.09.2012 gesteld dat hij tewerkgesteld kan worden bij Brico. Dat gedaagde dit element niet vermeld in de bestreden beslissing.

Dat evenwel uit de parlementaire voorbereiding van art. 9 bis telkens verwezen wordt naar de buitengewone omstandigheden zoals die bestonden voor het oude artikel 9. Al 3 van de Vreemdelingenwet. Dat de parlementaire voorbereiding van het oude art. 9 al 3 het volgende vermelden:

2

HOOFDSTUK 3

Verblijf van meer dan drie maanden

Art. 9

De amendementen van de Keren Levaux (Stuk nr 653/4 van 1974-1975) en Dejardin (Stuk nr 653/6 van 1974-1975) hebben allebei betrekking op het probleem van de regulari-sering van de toestand van de gastarbeider die in België werk heeft gevonden, maar zijn machtiging tot verblijf niet op een regelmatige wijze heeft aangevraagd.

De heer Levaux herinnert eraan dat een werknemer die zich in een dergelijke toestand bevindt, thans naar Keulen of Rijsel moet gaan om de vereiste formaliteiten te vervullen. Zelfs de provinciale dienst voor immigratie en onthaal te Luik beschouwt die aanvragen als overbodig en is voorstander van een systeem waarin alle formaliteiten in België worden vervuld.

De commissie besluit eenparig slechts het amendement van de heer Dejardin aan te nemen. Deze laatste herinnert er beknopt aan dat het huidige systeem de gastarbeider in staat stelt zijn machtiging tot verblijf te verkrijgen bij een diplomatieke post (Keulen of Rijsel), die daartoe van de Minister van Justitie richtlijnen heeft ontvangen.

Zijn amendement strekt ertoe een einde te maken aan die schijnheilige en administratieve verwickelingen, door de vreemdeling « in buitengewone omstandigheden » toe te staan die aanvraag te richten tot de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze laatste is hoofd van de politie en is anderzijds de overheid die het dichtst bij de betrokkene staat, zodat hij het best geplaatst is om de werkelijke toestand te kennen.

Tot staving van zijn amendement haalt de auteur het geval aan van een jonge Poolse vrouw die door haar echt- genoot verlaten is en vakantie neemt te Luik, waar de twee laatste overlevenden van haar familie wonen, dezen hebben geen kinderen en stellen haar voor bij hen te blijven. De vrouw vindt werk en krijgt een arbeidskaart. Normaal gezien zou zij zich, had zij niet de steun gekregen waarop niet alle vreemdelingen kunnen rekenen, naar Keulen hebben moeten begeven om er haar machtiging tot verblijf te ontvangen.

De auteur legt er de nadruk op dat in sommige zeer menselijke gevallen geen sprake is van enig bedrieglijk inzicht.

Een lid vraagt verduidelijkingen over de huidige toestand en wil weten of een vreemdeling, b.v. na een verblijf van twee maanden, ons land moet verlaten om zijn toestand te regulariseren.

De Minister verklaart dat zulks het geval is voor de vreemdeling die over een gewoon visum beschikt en als toerist ons land is binnengekomen, maar dat andere regels van toepassing zijn op de gastarbeider die op regelmatige wijze in België binnenkomt.

Hij betoogt met nadruk dat niet uit het oog mag worden verloren dat elk land zijn immigratiebeleid heeft en dat het dat controle-instrument niet mag opgeven.

Elke regularisatie van de aangehaalde toestanden betekent een premie voor de clandestiniteit.

Ongetwijfeld beschikken sommigen over een arbeidskaart en niet over een verblijfsvergunning, maar zulks mag niet als argument ingeroepen worden, want de wederrechtelijke aflevering van arbeidskaart door het Ministerie van Te- werkstelling en Arbeid verplicht de Minister van Justitie niet automatisch een verblijfsvergunning te verlenen. Deze tekst is rechtstreeks ingegeven door artikel 9 van het koninklijk besluit van 1967.

Dat er dus een amendement werd ingevoerd waarbij het begrip buitengewone omstandigheden werd ingevoerd. Hieruit blijkt dat de wetgever net de situatie voorzag waarbij de vreemdeling zou gedwongen worden naar zijn land van herkomst te gaan om een verblijfsvergunning te bekomen en deze problematiek wilde oplossen door art. 9 al 3 in te voeren.

Welnu verzoeker meent dat hij zich in deze situatie verkeert.

Hij heeft bij de aanvulling op 13. 09.2012 immers uitdrukkelijk gesteld dat hij een jobaanbieding had en dus meent hij dat hij men ten onrechte geen rekening heeft gehouden met dit element ter beoordeling van zijn aanvraag en ten tweede voor zover ze er wel rekening mee heeft gehouden ten onrecht zulks niet beschouwd wordt als een buitengewone omstandigheid.

IV Moeilijk te herstellen ernstig nadeel in geval van onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing

Verzoeker heeft geen enkel belang meer in Ghana.

Dat gedaagde al aangeduid heeft dat verzoeker in de buitengewone omstandigheden verkeert welke hem toelaten de aanvraag in België in te dienen.

Dat verzoeker riskeert zijn kans op tewerkstelling te verliezen wanneer hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker stelt volledig geïntegreerd te zijn in het sociaal-economisch weefsel van België en de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissingen zou deze bindingen ongedaan maken.

Dat de Raad van State bij het verlies van arbeidsbetrekking reeds geoordeeld heeft dat er sprake kan zijn van een moeilijk te herstellen nadeel:

Verzoeker verwijst naar volgende arresten:

Arrest van 6.11.2002 (nr. 112.309):

De procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid kan niet worden geweigerd wanneer de omstreden handeling onmiddellijk uitwerking heeft. Een nadeel is niet volledig geleden alleen door het feit dat de handeling waardoor het wordt berokkend, is begonnen uitwerking te hebben. De voortzetting ervan in de tijd is ook een bestanddeel van het nadeel.

Aangezien de ambtenaar volgens de medische attesten geschikt is om de uitoefening van zijn hoger ambt te hervatten, is de procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid de enige die de ambtenaar een kans kan geven om de uitoefening ervan te hervatten vanaf het einde van zijn ziekteverlof. R.v.St. (8e k.) nr. 112.309, 6 november 2002, A.P.M. 2002 (samenvatting), afl. 10, 225.

Arrest van 7.10.2002 (nr. 111.085):

4

Rekening houdend met de aard van het aangevoerde ernstige nadeel en onder voorbehoud van het onderzoek van de werkelijkheid ervan, vormt de verwijdering van een ambtenaar uit zijn dienst in het kader van een tuchtstraf een ernstige maatregel waarvan de gevolgen zich niet beperken tot de dag waarop tot deze maatregel wordt besloten maar blijven voortbestaan en dermate erger worden met de tijd dat zij na verloop van een bepaalde termijn onherstelbaar worden. Aangezien in het onderhavige geval niet kan worden voorzien op welke datum de omstreden maatregel niet langer uitwerking zal hebben, is het beroep op de procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid niet onverantwoord. R.v.St. (8e k.) nr. 111.085, 7 oktober 2002, A.P.M. 2002 (samenvatting), afl. 8-9, 202. Arrest van 4 mei 1998 (nr. 73.388)

De beslissing om een ambtenaar te ontheffen uit zijn functie van directeur van een medisch-pedagogisch instituut berokkent hem morele schade en tast ook zijn reputatie aan gelet op ernstige verwijten betreffende zijn beroepsbekwaamheid, en de nog meer ernstige insinuaties in verband met zijn houding tegenover de jongeren die hem waren toevertrouwd. Dit nadeel wordt nog groter door de hardnekkigheid van de R.V.A. om haar beslissing te handhaven ondanks een vernietigingsarrest dat klaarblijkelijk tot niets leidt en de reeds geleden en nog te lijden morele schade in geen enkel opzicht herstelt.

De hoogdringendheid is aangetoond wanneer een ambtenaar verzocht wordt om zijn oude functies terug te hervatten 17 dagen na het versturen van het verzoek om dat te doen.

De verzoeker die zijn beroep bij hoogdringendheid 11 dagen na het versturen van deze beslissing indient, is niet nalatig. R.v.St. (3e k.) nr. 73.388, 4 mei 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 91.

De bestreden beslissing heeft niet alleen ernstige gevolgen voor verzoeker zelf doch ook voor zijn werkgever die van de ene op de andere dag geconfronteerd wordt met een opengevallen betrekking die hij zal moeten opvullen door een derde die opnieuw de gebruiken en praktijk van het werk van verzoeker zal moeten aanleren wat ongetwijfeld. Het rechtsverkeer wordt derhalve ernstig verstoord door de bestreden beslissing."

2.2. De Raad merkt op dat tegelijk de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937). Bovendien blijkt uit het verzoekschrift duidelijk dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en bespreekt, derwijze dat aan het normdoel van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is voldaan.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. De Raad merkt op dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder er dan ook geen toepassing van maken. Aldus dient de Raad op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

2.5. De stelling van verzoekende partij dat zij zich heeft gebaseerd op de mondelinge toezeggingen van de staatssecretaris om de instructie alsnog toe te passen doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoekende partij lijkt te veronderstellen dient verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het gegeven dat de bevoegde staatssecretaris nog niet zou hebben meegedeeld dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 niet langer mogen worden aangehaald is zonder belang. Er is de Raad namelijk geen regel bekend die voorziet dat wanneer de Raad van State een administratieve beslissing vernietigt een bevestiging van het arrest door een administratie of een regeringslid vereist is alvorens dit arrest gevolgen zou kunnen hebben. Het betoog van verzoekende partij kan dan ook niet aangenomen worden.

2.6. Waar de verwerende partij in de bestreden beslissing aldus stelt dat zij geen toepassing meer kan maken van de vernietigde instructie, is dit een afdoende antwoord op het aangehaalde argument van verzoekende partij dat zij zich baseert op de mondelinge toezeggingen van de staatssecretaris om alsnog de instructie toe te passen, wat in se eveneens neerkomt op een vraag om de vernietigde instructie te blijven toepassen.

2.7. Waar de verzoekende partij stelt dat niet wordt ingegaan op haar argument dat zij tewerkgesteld kan worden bij Brico, gaat zij voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing die stelt: *“Omstandigheden die betrekking hebben op de integratie (nl. betrokkene zou de Nederlandse taal beheersen en legt deelcertificaten en attest van inschrijving voor), het zoeken naar werk (betrokkene legt een controlekaart van april 1993, loonfiches voor van 1991-1992 en een werkbelofte voor) betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland is ingediend. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”* Hieruit blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met het aangehaalde argument dat verzoekende partij tewerkgesteld kan worden – zij verwijst immers in de bestreden beslissing naar de voorgelegde werkbelofte – en omstandig gemotiveerd heeft waarom dit element geen buitengewone omstandigheid vormt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. De Raad wijst op het feit dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen. In casu toont de verzoekende partij met haar betoog echter geen omstandigheden aan die het haar bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit haar land van herkomst een aanvraag in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoeker aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de*

asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Waar verzoekende partij nog verwijst naar een parlementaire voorbereiding, wijst de Raad erop dat uit deze tekst niet blijkt dat eenieder die een werkbelofte heeft ook een buitengewone omstandigheid heeft aangetoond in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zodat dit in casu geenszins dienstig is.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de overige motieven van de bestreden beslissing onbetwist laat.

2.9. Het enig middel is in al zijn onderdelen, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER